

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 135/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľa (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Erikou Beňovou, advokátkou, Škultétyho 2, Košice, proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 21C/37/2019 z 23. mája 2022, rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/45/2022 z 1. februára 2023 a uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/132/2023 z 30. októbra 2025 a im predchádzajúcim postupom takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru rozhodnutiami všeobecných súdov označených v záhlaví tohto uznesenia, ako aj im predchádzajúcimi postupmi. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, priznať mu finančné zadosťučinenie a trovy konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal na Okresnom súde Košice I žalobu proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), a to v právnej veci neoprávneného porušenia tajomstva listiny. Vec bola na základe namietanej miestnej nepríslušnosti postúpená Okresnému súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“).

3. Sťažovateľ v žalobe namietal zásah do svojho súkromia, porušenie tajomstva listiny tým, že žalovaná vydala Univerzite Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach (ďalej len „UPJŠ“) SMS komunikáciu, teda prejavy osobnej povahy, čím porušila tajomstvo listiny a zasiahla do práv

sťažovateľa. Sťažovateľ zdôrazňoval, že žalovaná podala trestné oznámenie až po tom, ako vydala UPJŠ ako zamestnávateľovi sťažovateľa SMS komunikáciu, teda aj sťažovateľove prejavy osobnej povahy. Sťažovateľ zastáva názor, že ak žalovaná v rámci svojho vnútorného presvedčenia dospela k záveru, že má využiť určitý právny prostriedok v záujme ochrany svojich práv, mala tak urobiť priamo podaním trestného oznámenia a nekonať voči zamestnávateľovi sťažovateľa, ktorý nedisponoval právomocou ani právnym základom, ktorý by umožňoval náležite zistiť skutkový stav a poskytnúť žalovanej potrebnú ochranu na zachovanie jej práv a právom chránených záujmov.

4. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 21C/37/2019 z 23. mája 2022 žalobu sťažovateľa zamietol. Proti rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 3Co/45/2022 z 1. februára 2023, a to tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Následne sťažovateľ podal dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 2Cdo/132/2023 z 30. októbra 2025 odmietol.

5. Okresný súd Rožňava odsúdil sťažovateľa v súvisiacom trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 3T/108/2019. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach 12. septembra 2023. Krajský súd ani najvyšší súd výsledok konania, ktoré iniciovala žalovaná podaním trestného oznámenia, nezisťovali.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Relevantnosť konania žalovanej bola všeobecnými súdmi posúdená iba v kontexte automatickej správnosti jej konania, keďže sa ocitla v stave, pri ktorom mohla postupovať aj vo vzťahu k zamestnávateľovi sťažovateľa, a to bez toho, aby všeobecný súd pomeroval dostupné právne prostriedky s ohľadom na zachovanie práv sťažovateľa a na oprávnené záujmy osoby, ktorá za určitého skutkového stavu dôvodila, že je v postavení poškodenej osoby. Sťažovateľ v tejto súvislosti zdôrazňuje, že aj samotná prítomnosť existencie duplicitných konaní o totožnom skutku mala vplyv na priebeh a právne posúdenie prejednávanej veci. Všeobecné súdy mali vedomosť, že proti sťažovateľovi je vedené trestné konanie, pričom na túto skutočnosť iba blanketovo odkazovali v záujme zdôraznenia svojich záverov. Právo sťažovateľa nebyť dvakrát trestaný je právo, ktoré je štát povinný garantovať aj v čase mimoriadnych udalostí a vojnových konfliktov.

7. Najvyšší súd podľa sťažovateľa nesprávne posúdil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý sťažovateľ riadne vymedzil v bodoch 2.11 až 2.13 dovolania. Najvyšší súd takéto vymedzenie dovolacieho dôvodu považoval za neprípustné, a to z dôvodu absencie rozhodnutia dovolacieho súdu, od ktorého sa mal súd odkloniť, a absencie vymedzenia právnej otázky.

8. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 295/2024 zverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 18/2024, v ktorom sa vyjadril k povahe dovolacej otázky. Predpokladom aplikácie právneho názoru ústavného súdu je, že dovolateľ nerozporuje ustálený skutkový stav ako výsledok dokazovania a následného hodnotenia dôkazov, čo sťažovateľ ani neučinil.

9. Sťažovateľ v bode 2.11 dovolania kritizoval nesprávny postup súdu prvej inštancie, ako aj dovolacieho súdu, ktoré postupovali v rozpore s čl. 3 ods. 1 CSP, keď nevykladali § 12 CSP

(pravdepodobne správne § 12 Občianskeho zákonníka, pozn.) v súlade s ústavou (čl. 19 ods. 3 ústavy). Podľa uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 295/2024 ak dovolateľ v bode 2.11 dovolania kritizoval nepoužitie ústavne súladného výkladu § 12 CSP, je dovolanie prípustné.

10. Pri tak široko formulovanej právnej otázke, ktorú konkretizoval dovolateľ, podľa teleologického výkladu právnej normy § 421 ods. 1 písm. a) CSP stráca zmysel uvádzať akýkoľvek odklon od ustálenej rozhodovacej praxe.

11. Sťažovateľ na nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa poukazoval aj v rámci odvolania, keď uviedol, že súd sa odklonil od rozhodovacej praxe súdov v podobných prípadoch (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 2680/2006 z 12. októbra 2006), kde ochrana života a zdravia patrí predovšetkým do právomoci orgánov činných v trestnom konaní, a nie do kompetencie iného subjektu.

12. Odvolací súd na námietky sťažovateľa nereagoval, iba bez ďalšieho zopakoval hlavnú argumentáciu okresného súdu z bodu 35, že pri strete práva inej osoby s právom na ochranu osobnosti a súkromného života, teda základných práv stojacich na rovnakej úrovni, je potrebné s prihliadnutím na okolnosti každého prípadu zvážiť, či jednému právu nebola bezdôvodne daná prednosť pred právom druhým.

13. V bode 25 rozsudku odvolací súd uviedol, že, podrobiač testu proporcionality uplatňovanie práva sťažovateľa a ním tvrdené porušenie základného práva na ochranu osobnosti v kontexte s právami žalovanej, dospel na základe konkrétnych okolností prípadu v zhode s názorom súdu prvej inštancie k jednoznačnému záveru, že nemožno konštatovať zásah do práv sťažovateľa chránených § 11 Občianskeho zákonníka a tento vyhodnotiť ako neoprávnený.

14. Nesprávnosť záverov najvyššieho súdu vyplýva z bodov 24.1 a 24.2 napadnutého rozhodnutia, čo sťažovateľ preukazuje odkazom na body 2.11 až 2.13 dovolania, z ktorého vyplýva, že v súlade s § 421 ods. 1 písm. a) a § 432 ods. 2 CSP jasne a zrozumiteľne vymedzil dovolací dôvod, ktorý sa zjavne netýka jednej alebo viacerých právnych otázok, ale systematického obchádzania uplatňovania ústavných a ľudských práv z dôvodu, že súdy nerešpektujú základné právne princípy a povinnosti. Najvyšší súd mal jasne definovanú právnu otázku.

15. Najvyšší súd nesprávne posúdil aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Sťažovateľ si ako dovolateľ splnil svoju povinnosť a definoval právnu otázku, teda uviedol, v čom vidí nesprávne právne posúdenie (pozri body 2.15 a 2.16 dovolania).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života (čl. 8 dohovoru) meritórnymi rozhodnutiami všeobecných súdov všetkých inštancií v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy iniciovanom sťažovateľom (vysokoškolským učiteľom UPJŠ) proti žalovanej (študentke UPJŠ). Sťažovateľ spochybňuje správnosť napadnutých rozhodnutí, pokiaľ všeobecné súdy nevyhoveli jeho žalobe, ale *a priori* posúdili konanie žalovanej, ktorá sa v dôsledku obťažujúceho konania sťažovateľa obrátila nielen na orgány činné v trestnom konaní, ale aj na rektora UPJŠ, ktorému predložila ich osobnú komunikáciu (SMS správy),

ako správne. Najvyšší súd za skutkového stavu zisteného okresným súdom a krajským súdom bol podľa sťažovateľa povinný zodpovedať otázku, či žalovaná bola oprávnená postupovať uvedeným spôsobom, keď objektívne mohla vedieť, že zamestnávateľ sťažovateľa nie je oprávnený jej poskytnúť takú ochranu, ktorá pri potvrdení jej skutkovej verzie mohla byť eventuálne dosiahnutá v trestnom konaní.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu:

17. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (IV. ÚS 170/2022, III. ÚS 678/2021, I. ÚS 695/2022)].

18. Konaním a rozhodovaním všeobecných súdov je teda ústavný súd oprávnený zaoberať sa len vtedy, ak sa ústavnou sťažnosťou namieta porušenie takých základných práv alebo slobôd, ktorým nebola poskytnutá účinná ochrana. Účinnú ochranu základných práv a slobôd (okrem iného) predstavuje opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k tomu základnému právu alebo slobode, ktorých porušenie namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 36/96).

19. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Následne podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, o ktorom bol príslušný rozhodnúť a aj tak učinil najvyšší súd, preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 (prvá alternatíva) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

20. Ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inšinciou

vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

21. Sťažovateľ namietané porušenie označených práv odôvodňuje vo vzťahu k najvyššiemu súdu predovšetkým tým, že v súvislosti s dovolacím dôvodom nesprávneho právneho posúdenia dovolací súd nesprávne aplikoval § 421 ods. 1 CSP, keď odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné z dôvodu, že v dovolaní neuviedol konkrétne právne otázky riešené odvolacím súdom.

22. Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ odmietnutie dovolania vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu zmätočnosti (v dovolaní uplatnený) nenamieta, preto sa ústavný súd zamerail na tú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktorá sa týka posúdenia dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

23. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia (bod 24) k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedol, že v prejednávanej veci sťažovateľ dovolanie odôvodnil nesprávnou aplikáciou čl. 3 ods. 1 a § 12 CSP, keď konanie žalovanej nemožno považovať za zákonný zásah do súkromia sťažovateľa, ktorý je v súlade s jeho právom podľa čl. 19 ods. 3 ústavy. Konkrétnu právnu otázku nenaformuloval a neuviedol ani žiadne rozhodnutia najvyššieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd vo svojom rozhodnutí odkloniť, a preto dovolanie posúdil ako neprípustné, argumentujúc, že nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých otázok, ktoré v konaní pred súdmi nižšej inštancie vyvstali, čo by viedlo k neprípustnému dovolaciemu prieskumu (bod 24.1 odôvodnenia).

24. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd konštatoval (bod 25.2 odôvodnenia), že sťažovateľ v dovolaní (pozri body 2.15 a 2.16) podrobil kritike rozhodovanie okresného súdu konkretizované v bodoch 25, 26, 35 a 37 odôvodnenia rozsudku okresného súdu, ako aj rozhodnutie krajského súdu. Otázku vyhotovenia alebo použitia písomností osobnej povahy, s ktorej riešením v dovolaní sťažovateľ v podstatnom polemizoval, posúdil ako otázku, na ktorej odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie.

25. Dovolací súd dovolanie sťažovateľa v súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

26. Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na judikatúru ústavného súdu (III. ÚS 295/2024), z ktorej vyplýva, že ak sú dôvody dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP koncipované tak, že dovolateľ nerozporuje ustálený skutkový stav ako výsledok dokazovania a následného hodnotenia dôkazov, ale kritizuje (ne)použitie právnej normy na zistený skutkový stav, ide o formuláciu právnej otázky a dovolanie je potom prípustné. Tieto závery ústavného súdu je potrebné aplikovať individuálne na okolnosti každého konkrétneho prípadu, pričom také posúdenie vždy musí zodpovedať povinnosti dovolateľa, ktorý uplatňuje dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP, zrozumiteľne definovať právnu otázku (koncretizovanú na určitý typ skutkovej situácie), od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v nej ešte nebola vyriešená, resp. ktorá je dovolacím súdom riešená rozdielne, pričom uvedené platí aj v kontexte zákonných požiadaviek kladených na odôvodnenie dovolania podľa § 432 ods. 2 CSP (ktoré sťažovateľ, ako to vyhodnotil a odôvodnil najvyšší súd, nenaplnil). Obe označené ustanovenia totiž nie je možné obsahovo oddeliť a ani posúdiť *contra legem* z hľadiska elementárnych kritérií explicitne požadovaných

pre prípustnosť dovolania podľa náveta a znenia jednotlivých písmen v § 421 ods. 1 CSP. Otázka prípustnosti dovolania vo vzťahu k právnym otázkam teda nekoliduje s ich posúdením ako otázok skutkových (čo nie je možné, a to aj v kontexte predmetnej judikatúry, zamieňať).

27. Z dovolania sťažovateľa zrozumiteľne nevyplývajú konkretizované právne otázky, ktoré boli podľa neho nesprávne posúdené. Nekonzretizuje ani rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, od ktorej sa mal krajský súd odkloniť, a ani to, akú otázku riešenú v rozhodnutí krajského súdu najvyšší súd ešte neriešil, resp. bola riešená rozdielne (čo sa logicky a pojmovovo vylučuje – bod 25.1 uznesenia najvyššieho súdu), preto ústavný súd považuje právne závery najvyššieho súdu, ktorý dovolanie sťažovateľa vyhodnotil iba ako jeho nespokojnosť s meritórnym rozhodnutím jeho veci, za ústavne udržateľné a za výsledok aplikácie § 431 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP, s ktorých zákonnou formuláciou (ako už bolo uvedené) nie je možné polemizovať.

28. K samotnej podstate sťažnostnej argumentácie (bod 16 tohto uznesenia) ústavný súd dodáva, že ak žalovaná nesprávne posúdila (právne kvalifikovala) ňou tvrdenú protiprávnosť konania sťažovateľa (teda ju „podkvalifikovala“, resp. kvalifikovala duálne, ako to opakovane tvrdí sťažovateľ), uvedené právne hodnotenie je z hľadiska jeho výslednosti vecou *ex offio* postupu príslušných orgánov, a nie žalovateľným dôvodom proti osobe oznamovateľky (v súdnom konaní žalovanej), čo z rozhodnutí všeobecných súdov v právnej veci sťažovateľa obsahovo (implicitne) vyplýva.

29. Ústavný súd pri preskúvaní napadnutého uznesenia, berúc do úvahy nekonzistentnú dovolaciu argumentáciu sťažovateľa, nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (v ústavnom súdom posudzovanej časti) vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a vysporiadal s dovolaním sťažovateľa, pričom závery, ku ktorým dospel, podrobne, jasne a zrozumiteľne vysvetlil. Medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a označenými právami sťažovateľa preto neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

30. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu